

Південноукраїнські наукові студії

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ

VII Всеукраїнської
науково-практичної конференції
студентів та молодих вчених
(19-21 листопада 2024 року)

Міністерство освіти і науки України
Державний заклад
«Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»
кафедра філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності
Південно-Українське відділення Соціологічної асоціації України
м. Одеса

Південноукраїнські наукові студії

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ

**VII Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів та молодих
вчених**

(19-21 листопада 2024 року)

УДК: 1+316 (062.552)

Рецензенти:

Володимир ЖАРКИХ, доктор філософських наук, професор, завідувач кафедри філософії, історії та політології, НУ «Одеська політехніка»;

Оксана ІВАНОВА, кандидат філософських наук, доцент, доцент кафедри мистецтвознавства та загальногуманітарних дисциплін, Міжнародний гуманітарний університет.

Рекомендовано Вченою радою Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Протокол № 7 від 26.12.2024 р.

Редакційна колегія:

Відповідальний редактор – Оксана ПЕТІНОВА, доктор філософських наук, професор кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», м. Одеса, Україна

Члени редколегії:

Євген БОРІНШТЕЙН, доктор філософських наук, професор, завідувач кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» (м. Одеса), Україна

Зоя АТАМАНЮК, доктор філософських наук, професор, професор кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», (м. Одеса), Україна

Олена ЛІСЕЄНКО, доктор соціологічних наук, професор, професор кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» (м. Одеса), голова Південноукраїнського відділення САУ, Україна

Південноукраїнські наукові студії: Збірник матеріалів Всеукр. наук.-практ. конф. студентів та молодих вчених (м. Одеса, 19-21 листопада 2024 року) / за ред. д. філос. н., проф. Петінової О. Б. – 213 с.

Матеріали конференції представлені в авторській редакції мовою оригіналу

Анна МАРИНИЧЕВА	СУТНІСТЬ ЗАКОНУ ЗАПЕРЕЧЕННЯ.....	138
Аліна МІНЧЕНКО	СУТНІСТЬ ТА РОЛЬ ПРАГМАТИЗМУ В ЖИТТІ СУЧАСНОЇ ЛЮДИНИ.....	140
Олександр ПАСТУХ	ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК СУСПІЛЬСТВА І ПРИРОДИ: АНТРОПОЦЕНТРИЗМ VS ЕКОЦЕНТРИЗМ.....	143
Анна ПОПОВИЧ	ПРОБЛЕМА СПІВВІДНОШЕННЯ ВІРИ ТА РОЗУМУ В ЛЮДСЬКОМУ БУТТІ.....	145
Микола БУХАНЕНКО, Іван КОТЕЛЬНИКОВ,	ГЕОПОЛІТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ.....	148
Марія ОДАРІЙ, Максим ЛАВРЕНТЬЄВ	ІСТОРІЯ СТОМАТОЛОГІЇ ВІД ЕПОХИ ЕНЕОЛІТУ ДО СЬОГОДЕННЯ.....	150
Єгор ДУБІНЄНКО, Анастасія ЄГОРОВА	УКРАЇНСЬКО-РУМУНСЬКІ МІЖДЕРЖАВНІ ВІДНОСИНИ У ДОБУ ДИРЕКТОРІЇ УНР 1918-1920 РОКИ.....	152
Альвіна ПИСАРІВСЬКА	ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ ОДЕСИ.....	154
Кирило СТОЯНОВ, Артем ЯРОШ	МІЖКУЛЬТУРНИЙ ДІАЛОГ УКРАЇНСЬКОЇ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ: МЕХАНІЗМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ.....	157
Валерія ТВЕРДОВСЬКА	ПОЛІТИЧНІ ТА ШЛЮБНІ ЗВ'ЯЗКИ ПЕРІОДУ КИЇВСЬКОЇ РУСІ.....	159
Талла ЧАЙКОВСЬКА, Богдан ВИБОРНИЙ	КУЛЬТУРНА ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ.....	161
Дмитро ЧОЛАК	НАСЛІДКИ ГОЛОДОМОРУ ДЛЯ САМОУСВІДОМЛЕННЯ УКРАЇНЦІВ.....	163
Вікторія ДІДЕНКО	БУЛІНГ СЕРЕД ПІДЛІТКІВ (на матеріалах соціологічного дослідження).....	165
Вячеслав ФІЛІПЧУК	ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ ІНТЕРКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З МІЖНАРОДНОЇ ЕКОНОМІКИ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ.....	168
Віолета СВІТЛИЦЬКА	ЕТИМОЛОГІЯ ТА ДОФІЛОСОФСЬКЕ РОЗУМІННЯ ФЕНОМЕНУ «ЖІНКА».....	170
Mykola KICHKA	PROFESSIONAL TRAINING PECULIARITIES OF SPECIALISTS IN THE ECONOMIC DOMAIN.....	173

Єгор ДУБІНЄНКО, Анастасія ЄГОРОВА
здобувачі першого (бакалаврського) рівня вищої освіти,
ОПП «Терапія та реабілітація»,
факультет медицини та громадського здоров'я,
Міжнародний гуманітарний університет, м. Одеса, Україна
Науковий керівник: Юлія МЕЛЬНИК, к.політ.наук доц. кафедри
мистецтвознавства та загальногуманітарних дисциплін,
Міжнародний гуманітарний університет, м. Одеса, Україна

УКРАЇНСЬКО-РУМУНСЬКІ МІЖДЕРЖАВНІ ВІДНОСИНИ У ДОБУ ДИРЕКТОРІЇ УНР 1918-1920 РОКИ

Українсько-румунські відносини в період Директорії Української Народної Республіки (УНР) (1918–1920 роки) розвивалися у складних історичних умовах. Після розпаду Австро-Угорської та Російської імперій на політичній мапі Європи з'явилися нові національні держави, які прагнули закріпити свої території та зміцнити позиції на міжнародній арені. Відносини між УНР та Румунією були особливо важливими, оскільки обидві держави мали спільні кордони, а також територіальні претензії на південному заході України. Цей період відзначався складними, дипломатичними, військовими та економічними аспектами взаємодії, що мали важливі наслідки як для України, так і для Румунії.

Якщо брати політичну ситуацію в Україні та Румунії наприкінці 1918 року, то можна з впевненістю зазначити суттєві зміни. Після приходу до влади Директорії УНР на тлі боротьби за незалежність від радянської Росії, уряд України прагнув здобути міжнародне визнання та підтримку, зокрема, й від Румунії. Однак стосунки між обома державами мали складний характер, оскільки Румунія, у свою чергу, була зацікавлена в контролі над північною Буковиною, яка входила до складу Австро-Угорщини до 1918 року, а також у частині Бессарабії, що відокремилася від Російської імперії в 1917 році [1].

Українська Директорія намагалася укласти союз із Румунією для протидії більшовикам, проте румунський уряд виявляв обережність і не прагнув формалізувати відносини з УНР через територіальні суперечки. В цей час Бессарабія залишалася, так скажемо, «каменем» спотикання у відносинах, оскільки Україна вважала її частиною своєї території. З іншого боку, Румунія розглядала Буковину і Бессарабію як свою історичну спадщину і не мала наміру йти на поступки [2]. Отже, територіальні конфлікти між Україною та Румунією мали своїм підґрунтям давні історичні конфлікти. Незважаючи на певні домовленості, обидві сторони не могли досягти остаточної згоди. Директорія УНР намагалася використати міжнародну ситуацію для утримання контролю над Буковиною та частиною Бессарабії, проте в умовах громадянської війни та радянської загрози не мала достатніх ресурсів для захисту цих територій [3].

Одним із ключових моментів став відхід румунських військ на українські землі для підтримки свого права на Буковину і Бессарабію. На початку 1919 року відбулися переговори між Українською Директорією та Румунією щодо врегулювання територіальних претензій, проте румунська сторона продовжувала дотримуватися жорсткої позиції, що не дозволило досягти стабільного компромісу [1]. Через ці переговори стала очевидною позиція Румунії — вона не мала наміру поступатися своїми територіальними амбіціями в регіоні, що врешті призвело до напруження та погіршення відносин між обома країнами [4].

Із позитивних моментів, територіальні суперечки призвели до того, що між УНР та Румунією почали формуватися певні домовленості у військовій сфері, спрямовані проти більшовицької загрози. Директорія сподівалася, що Румунія стане союзником у боротьбі проти радянських військ, які на той час активно просувалися на захід. У 1919 році були спроби узгодити плани спільних військових дій, проте через відсутність взаємної довіри співпраця була обмеженою і не призвела до відчутних результатів на фронті [2]. Проте окремі румунські військові підрозділи все ж таки підтримували українців в боротьбі з більшовиками. Укладені домовленості мали тимчасовий характер і не перетворилися на коаліцію, оскільки політичні інтереси обох країн часто не збігалися. До того ж, Директорія зазнавала постійного тиску з боку інших сусідів, що ускладнювало пошук стабільних зовнішньополітичних партнерів [3].

Але все ж економічна ситуація в Україні залишалася нестабільною, і для підтримки національної економіки необхідні були хоча б якісь союзники. Румунія також зазнавала наслідків війни та потребувала економічних партнерів. Тому УНР і Румунія прагнули до торговельних зв'язків, зокрема, в аграрному секторі та постачанні природних ресурсів. Однак і в цьому випадку економічна взаємодія також виявилася обмеженою через політичні розбіжності та відсутність чітких домовленостей [1]. На фоні загального погіршення політичних стосунків будь-які економічні переговори між обома країнами були приречені на невдачу. Це стало однією з причин невдалого становлення стабільних економічних відносин, що ще більше посилювало конфліктний характер українсько-румунських відносин у цей період [4].

Українсько-румунські відносини мали суттєві наслідки як для внутрішньої, так і для зовнішньої політики України. Постійні суперечки та відсутність стабільного партнерства зіграли негативну роль у розвитку української дипломатії та створили додаткові труднощі для Директорії. Територіальні питання залишилися неврегульованими, що в майбутньому сприяло подальшому загостренню стосунків між обома країнами. Більшовики використали ці розбіжності у своїх цілях, що зрештою призвело до подальшого посилення радянського впливу в регіоні [3].

Попри це, досвід взаємовідносин з Румунією став цінним уроком для майбутніх українських дипломатів, він засвідчив важливість стратегічного підходу до міждержавних відносин, а також потребу в балансуванні між державними інтересами та політичною реальністю сусідів.

Період українсько-румунських міждержавних відносин доби Директорії УНР характеризувався суперечливими аспектами, починаючи від територіальних претензій і закінчуючи спробами військового та економічного співробітництва. Українська Директорія намагалася залучити Румунію до співпраці у боротьбі з більшовиками, однак невирішені питання щодо Буковини та Бессарабії не дозволили розвинути повноцінне партнерство. Територіальні суперечки, відсутність спільних економічних інтересів і політична нестабільність призвели до того, що відносини залишилися напруженими. Загальні наслідки цього етапу були значними для обох держав. Для України відсутність стратегічного партнера на південному заході стала однією з причин внутрішньої нестабільності та падіння Директорії, тоді як для Румунії взаємовідносини з Україною залишалися джерелом нестабільності у прикордонних регіонах.

Список використаних джерел:

1. Ковальчук М. А. Відносини Румунії з урядом Української Народної Республіки в 1919 р. // Український історичний журнал. - 2010. - № 4. - С. 115-127 http://resource.history.org.ua/cgi-bin/eiu/history.exe?&I21DBN=EJRN&P21DBN=EJRN&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21COLORTERMS=0&S21P03=IDP=&S21STR=journal_2010_4_115
2. Українсько-румунський прикордонний конфлікт у Південно-Західній Україні 1919 року: витоки та передумови: <https://enpuir.npu.edu.ua/bitstream/123456789/12728/1/Potylchak.pdf>
3. Офіційний сайт Міністерства закордонних справ України: [i](http://www.mfa.gov.ua)
4. Науковий журнал "Український історичний журнал": http://resource.history.org.ua/cgi-bin/eiu/history.exe?&I21DBN=EJRN&P21DBN=EJRN&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=JU_U_all&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=I=&S21COLORTERMS=0&S21STR=journal

Альвіна ПИСАРІВСЬКА,

здобувачка першого (бакалаврського) рівня вищої освіти,

ОПП «Середня освіта (Інформатика)»,

факультет кібербезпеки, програмної інженерії та комп'ютерних наук,

Міжнародний гуманітарний університет, м. Одеса, Україна

Науковий керівник: Юлія МЕЛЬНИК, к.політ.наук доц. кафедри

мистецтвознавства та загальногуманітарних дисциплін,

Міжнародний гуманітарний університет, м. Одеса, Україна

ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ ОДЕСИ

Одеса – місто, про яке ніколи не забували дослідники, митці, політики та бізнесмени. Про Одесу та її жителів писали багато талановитих письменників, її прикрашають чудові архітектурні та скульптурні пам'ятки, оспівані в прекрасних піснях і дотепних народних казках. При всій різноманітності художніх,